

tilladeligt, og at dette betydelige Underskud ikke medfører, at der skal udskrives nye Valg.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg beklager, at det ærede Medlem (Niels Rasmussen), der talte paa Forespørgernes Vegne, beklagede min Forstaaelse af Lovens Bestemmelser. Jeg har, som sagt, forstaaet det saaledes, at det ikke kan være Meningen efter § 1 i Forbindelse med de øvrige Bestemmelser, specielt den i § 27, at der *hvert Aar* skal udskrives nøjagtigt det Beløb, der udkræves for Balance. Jeg beder det ærede Medlem sætte Streg under de Ord: *hvert Aar*, for hvis det var Meningen, at der hvert Aar skal være Balance, maatte man have en anden Affattelse af § 27. Det lader sig ikke gøre med den nuværende Affattelse af § 27 hvert Aar at udskrive det, som hører til for at faa nøjagtig Balance. Det er den Opfattelse og kun den, jeg har lagt ind i den Skrivelse, som er afgiven. Selvefølgelig har den ærede Ordfører for Forespørgerne Ret i, at det er min Mening, og sikkert ogsaa Justitsministerens Mening, at der skal tilnærmelsesvis være Balance, at man skal udskrive enten omtrentlig eller lidt over det, som udkræves for Balance. Det vilde være en mærkelig Kommunalpolitik, som gik ud paa, at man i en Række Aar skulde udskrive enten noget mere eller noget mindre end nødvendigt og paa denne Maade maaske leve paa Gæld. Det synes jeg, Justitsministeren tydeligt nok har understreget, ligesom jeg ogsaa mener, jeg selv har gjort det. Man har for en Gangs Skyld i dette høje Ting i Loven meget stærkt understreget, at Kommunalbestyrelsen skal have den Ret, der ligger i, og det Ansvar, som følger af at fastsætte Skatteprocenten. Man har faktisk givet den det, det kunne de Herrer ikke komme fra. Man har ikke givet den det som en Ret, som ingenting skulde betyde, men som bare var noget, der stod i Loven, som i øvrigt paalagde den at sætte en vis bestemt Skatteprocent. Det ærede Medlem sagde for Resten i et Svar til et andet æret Medlem, at han havde kæmpet for, at man ikke skulde kunne blive ved at holde Skatteskruen gaaende, uden at man dog, i hvert Fald naar man kom til et vist Punkt, vilde være nødt til at henvende sig til Vælgerne. Det har det ærede Medlem nogen Ret i, og jeg er for saa vidt enig i, at det er en god Bestemmelse. Men jeg gentager, at det er slet ikke den, der er Tale om her, og den er heller ikke krænkert ved Indenrigsministeriets Afgø-

relse, den har ikke noget at gøre med Spørgsmaalet om Valg. Den samme Forespørgsel og den samme Afgørelse kunde falde og maatte naturligt falde, hvis Valget f. Eks. stod mellem at tage 10 eller 15 pCt. Man kan og maa ikke forlange, at Indenrigsministeriet i et rent praktisk Spørgsmaal, som dette maa være, skal træffe en anden Afgørelse, naar de to Skatteprocenter, hvorom Talen er, ligge omkring det Punkt, hvor Appellen til Vælgerne kan komme, at altsaa Ministeriet der skulde tage et andet Standpunkt, end man vilde tage, hvis Spørgsmaalet drejede sig om en anden Skatteprocent, med Hensyn til hvilken Loven ikke krævede nogen Henvendelse til Vælgerne. Det er det, jeg har ment, naar jeg Gang efter Gang har understreget, at det foreliggende Tilfælde ikke har noget med Valg at gøre, at vi have i Indenrigsministeriet maattet afgøre Sagen ud fra den samme Betragtning, som man vilde lægge til Grund, naar Talen var om — jeg har nævnt — 10 eller 15 pCt., men jeg kunde ogsaa sige, naar Talen var om, hvorvidt man skulde tage Grundbeløbet eller 5 pCt. mere. Lad os tænke os, at man i Kommunalbestyrelsen var saa heldig at kunne nøjes med Grundbeløbet plus et Tillæg af 5 pCt., saa kunde det samme Spørgsmaal komme til at foreligge. Nogle kunde saa have sagt: Lad os alligevel af Hensyn til alt, hvad der foreligger, forsøge, om det ikke skulde kunne gaa med Grundbeløbet alene; andre kunde have sagt: Der skal være bogstavelig formel Balance, derfor skulle vi 5 pCt. op, saa spørger man Indenrigsministeriet, som svarer saadan, som man mener, det under de praktiske Forhold er forsvarligt, fuldt ud og uden Hensyn til, hvilken Procent det drejer sig om. Det er, som jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, irrelevant, om en Afgørelse kan medføre eller ikke kan medføre et Valg, Sagen har ikke noget som helst med Appellen til Vælgerne at gøre, den er lige fuldt og klart hævdet i Loven. Det, som er uklart, er Bestemmelsen i § 27, sammenholdt med den Fortolkning af § 1, som Ordføreren for Forespørgerne har gjort gældende. Jeg kan ikke indrømme, at det skal ligge i § 1, at der skal være Balance. Den ærede Ordfører forlanger, at det skal ligge deri, men hertil siger jeg, at naar det har været de Herrer's Mening, skulde de have givet § 27 en Affattelse, hvorefter det vilde være muligt at naa Balance, men det vil det ikke være efter den Affattelse, § 27 har. Det kan ikke være Meningen, thi saa skulde man ikke have